

Legendaarne jõumees GEORG LURICH (1876—1920)

Väike-Maarja praeguse keskväljaku ääres oli möödunud sajandil Kaarma kõrtsihoone, kus 1876. aastal sündis Georg Lurich — maailmatasemega raskejõustiklane. Aastani 1886 elas ta Väike-Maarjas, edaspidi ainult koolivaheaegadel ja puhkuste ajal kuni vanemate surmani (ema — 1901, isa — 1903). Hiljem viibis G. Lurich Väike-Maarjas harvemini.

Kui Lurichi isa endale Pikas tänavas kaupluse ehitas (hiljem Tarvitajate Ühisuse kauplus), kandnud poeg kõik palgid turjal kohale, samuti ehitusele vajaminevad kivid.

Buhaara emiir kinkis G. Lurichile 1908. a. kaamelid, kes ei suutnud ta rinnale asetatud käsi lahti tõmmata. G. Lurich tegi kaamelitega ringsõidu mööda Eestit. Nii jõudsid kaamelid ka Väike-Maarjasse. Siin elasid nad Kaarma kõrtsihoone kuuris, kus nende eest hoolitses kohalik elanik Villem Ein, kellele Lurich kinkis hiljem kaks autogrammi-ga pilti endast.

Alma Imakaevu (sünd. 1900) meenutab:

«Kord tuli Lurich Väike-Maarjasse. Minu ema (Anna Blumfeldt, sünd. Elken) korraldas seda pidu. Mina olin siis pisike laps. Lurich võttis mind põlvele ja küsis, kas ma apelsini tahan. Apelsinid olid hõbepaberite sees, kuldkirjad peal. No, kes siis ei taha! Ta siis andis mulle ühe ja küsis: «Kas sa seda ära ei söö?» «Ei,» ütlesin mina. «Miks?» «Ma hoian selle mammale!» «No, söö ikka ise!» Siis hakkas mul kole hirm, et ta laseb mul selle ikka ära süüa, ja ma ronisin ruttu ta põlve pealt maha. Muud midagi ei mäleta, kas ta seal esines ka või mis seal tehti. Mäletan ainult seda kohta, et Lurich istus pingi peal ja rahvas ajas temaga juttu.

Aga järgmine kord, siis ta tuli juba kaamelitega (1908). Üks oli ühe küüruga ja teine kahega. Ja jälle see sama Lurich! Nüüd ma muidugi mõistan, et ta mind ära ei tundnud, aga siis ma mõtlesin, et tunneb. Siis elasid meie kõrval Kroonid. Poeg Kostja läks hiljem Rootsi, seal oli tal haigla, ta oli haigla juhataja. Kostja oli siis minu sõber. Ja siis Lurich ütles: «Kuule laps, kas sa ei taha, ma panen su selle kahe küüruga kaameli selga?» Ma ütlesin: «Tahan küll!» Kostja ütles nii ehmunult: «Alma, ära ole lõll, see pigistab su puruks kahe küüru vahel!» Ma panin tulistjalu välja säält küünist. See küün oli Kaarma kõrtsi juures, kus hoiti öömajaliste hobuseid. Kui ei oleks olnud nüüd seda õnnetust, et Krooni Kostja..., siis oleks mina saanud kaameli seljas istuda.»